

Ο ΠΟΘΟΣ

Ὁ Γιουσοῦφ μὲν Ἰμπεραχίμ, ἔμπορος ταπήτων ἐν τῇ μεγάλῃ ἀγορᾷ τοῦ Ἰσπαχάν, ἦτο ὑγιής καὶ πλούσιος καὶ ὁμῶς ἦτο μεμψίμοιρος.

Ἐσπέραν τινά, μετὰ τὴν τέλεσιν τῶν προσευχῶν του, ἐπανελάθεν, ὡς τοῦτο ἦδη ἐπανεληλυμένος εἶχε πράξει, ἀναστενάζων πρὸς ἑαυτόν: «Ἀχ, νὰ ἐδόλεπον ἐκπληρουμένους τοὺς πόθους τῆς καρδίας μου!»

— «Καὶ ποῖοι εἶναι οἱ πόθοι σου;» ἤκουσεν αἰφνης νὰ ἐρωτᾷ τις πλυσίον του. Ἀνέβλεψε καὶ εἶδε τὴν μορφήν σεβασίμου γέροντος.

— «Χαῖρε ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ προφήτου. Τίς εἶ;»

— «Εἰμαι ὁ Ἀγγελος, ὁ ἐκπληρῶν τοὺς πόθους τῶν ἀνθρώπων. Ὁρατὸς ἡ ἀόρατος ἐρχομαι πρὸς πάντα βροτὸν καὶ πληρῶ τινὰ τῶν πόθων του. Ποῖος εἶνε ὁ πόθος σου;»

— «Ἀχ, πόθους ἔχω ἀρκετούς», ἀπήντησεν ὁ Γιουσοῦφ μετὰ θρηνώδους φωνῆς. «Ἀν ἀνέγραψον αὐτοὺς δὲν θὰ ἐτελείωνον μέχρι πρωίας».

— «Ὁ σοφὸς ἓνα μόνον πόθον ἔχει», παρετήρησεν ὁ γέρων. «Ὁ τρέφων πόθους περισσοτέρους τοῦ ἐνός, οὗτος ἔχει τοῦλάχιστον δύο ἀνοήτους. Εὐχθήσῃ καὶ θὰ ἐκπληρώσω τὴν εὐχὴν σου.

Ὁ Γιουσοῦφ ἐδέκπετο. Ὁ εἰς πόθος ἀπεδίωκεν ἐν τῇ διανοίᾳ του τὸν ἕτερον, οὕτως ὥστε οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφασίσῃ.

— «Ἐχεις τόσους πολλοὺς πόθους, ὥστε δὲν σοὶ εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιθυμήσῃς τι», εἶπε μειδῶν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ὑψίστου. Καὶ ὁμῶς ἐνός μόνον στερεῖσθαι πρὸς πληρώσιν ὁλοκλήρου τῆς εὐτυχίας σου.

— «Ποῖον εἶνε τοῦτο», ἀπήντησε μετὰ σπουδῆς ἐκεῖνος.

— «Τοῦτο δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ σοὶ εἰπῶ. Τὴν θύραν τῆς εὐτυχίας ὀφείλει ἕκαστος μόνος νὰ ἀνοίξῃ».

— «Δύναμαι πάντα νὰ ἐπιθυμήσω;» ἠρώτησε μετὰ μικρὰν σκέψιν ὁ Γιουσοῦφ.

— «Πάν τὸ προσήκον εἰς ἐπιθυμίας σου».

— «Τότε ἐπιθυμῶ. — Ὅχι! — Ἐπιθυμῶ πᾶν τὸ ἐλλείπον πρὸς εὐτυχίαν μου».

— «Ἐζητεῖς νὰ εἴπῃς μωρίαν τινὰ καὶ ὠμίησας σοφῶς. Πήγαίνε ἥσυχος εἰς τὴν οἰκίαν σου, πρὶν φωνήσῃ ὁ ἀλέκτωρ ὁ πόθος σου θὰ ἐκτελεσθῇ».

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐγένετο ἄφαντος ὁ γέρων.

Ὁ Γιουσοῦφ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν του. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκοιμηθῇ, ἡ σκέψις πρὸς τὸ μέλλον νὰ ἐπέλθῃ, ἀπεδίωκε τὴν ἡσυχίαν του. Ἀργά, μεθονύκτιον εἶχε ἦδη πρὸ πολλοῦ παρέλθει, ἐκκλιναν τὰ βλέφαρά του καὶ θὰ ἀπεκοιμᾶτο, ἂν δὲν κατελάμβανεν αὐτὸν αἰφνης σημαντικὴ τις ἀλγυδὼν. Ἦρχισε νὰ αἰσθάνηται ἄλγος εἰς τὸν τελευταῖον ὁδόντα τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τῆς ἀνω διαγόνος, ἐπιτεινόμενον καθ' ἑκάστην στιγμὴν. Ἀνῆσυχος ἐστρέφετο ἔνθεν κάκειθεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του. Ἡ ὥρα ἐφαίνετο αὐτῷ ὡς αἰών. Ἡσθάνετο, ὅτι ἐξοιδάινετο ἡ παρειαύ του.

Ὡς κατεληλυμένος ὑπὸ τοῦ κακοῦ δαίμονος, ἀνεπήδησε καὶ ἔτρεχε ὁλόγυρα ἐν τῷ δωματίῳ του. Δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὸν πόθον του, τὸ ἄλγος τοῦ ὁδόντος ἀπνοσχόλει αὐτὸν ὅλως.

Ἐνῶ δὲ ἄλγῶν περιέτρεχε τὸ δωμάτιον, τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε θόρυβον προερχόμενον ἐκ τοῦ πλυσίου δωματίου ἐν τούτοις δὲν ἔδωκε περισσοτέραν προσοχὴν εἰς τοῦτο.

Μετέπειτα, στενοχωρηθεὶς ἀπόθνησε τὰ βαρέα ἐκ ταπήτων παραπετάσματα καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ἀνωτέρω μέρος.

Ἦδη ἐλυσμένησε τὰς ἀλγυδῶνας.

Τὰς χεῖρας ἀγρίως πρὸς τὴν κόμην φέρον, ὥρμησε πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιον, οὗ αἱ θύραι ἔκειντο πρὸ αὐτοῦ ἀνοικταί.

«Κλέπται, λησταί!» ἀνέκραξε καὶ ἔρριψε τὰ βλέμματά του περίξ πλήρης ἀπογνώσεως, ἕως οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ τινὰ νεωστὶ ἀνοικθεῖσαν ἐπὶ τοῦ τοίχου ὀπήν.

Καί, οὕτω συνέβη.

Κλέπτῃς ἀφῆρσεν ὁλόκληρον τὸν θησαυρὸν τοῦ Γιουσοῦφ.

Αἰφνης ἀνεμνήσθη τοῦ πόθου του καὶ τοῦ γέροντος. Θρηνῶν ἀνέκραξε:

«ὦ, κακόν, ἐπίβουλον πνεῦμα! δαίμων τῆς Γεέννης! Μοὶ ἐπεμψες τὸ ἄλγος, ἀφῆδες νὰ μὲ κλέψωσιν. Ἦμην ὑγιής καὶ πλούσιος, ἦδη εἶμαι ἀσθενής καὶ πτωχός. Ἀχ, πόσον εὐτυχὴς ἦμην ἀκόμῃ χθές!»

«Ὁ πόθος σου ἐξεπληρώθη, νιέ μου», ἤκουσε λέγοντα πάλιν τὸν γέροντα, ὅστις αἰφνης ἔστη πρὸ αὐτοῦ.

«Αὕτη εἶνε ἡ εὐτυχία, ἥς ἐστερούμην!» ἀνέκραξε πλήρως ὁργῆς ὁ Γιουσοῦφ.

— Ναί, αὕτη εἶνε, νιέ μου. Ἦσο ὑγιής, οὐδὲν κακόν προσέβαλε τὸ σῶμά σου, ἦσο πλούσιος, οὐδεμίαν φροντίδα σε κατελάμβανεν. Ἐστέριδο μόνον ἐνός, τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς εὐτυχίας σου. Καὶ ἡ ἀναγνώρισις αὕτη σοὶ ἐγένετο.

— «Ἰδοὺ», εἶπεν ὁ γέρων πάλιν μετὰ μικρόν, ἐν ᾧ ὁ Γιουσοῦφ σύννους ἐδόλεπεν ἔμπροσθέν του, «θὰ θωπεύσω τὴν παρειάν σου καὶ θὰ ἀπαλλαγῇς τῶν ἀλγυδῶν».

Καὶ οὕτω συνέβη.

— «Ἀλλὰ τὰ χρήματά μου, ἡ περιουσία μου!» ἀνέκραξεν ὁλολύζων ὁ ἔμπορος.

— «Πήγαίνε ἔξω εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ κλέπτῃς, ὅστις ἐν τῷ σκότει ἐτράπη εἰς φυγὴν, ἔπεσεν εἰς τὸ φρέαρ καὶ κεῖται ἦδη ἐν αὐτῷ μεθ' ὅλων τῶν θησαυρῶν σου. Λάβε αὐτὸν πάλιν καὶ παραδος τὸν τοιχωρύχον εἰς τὸν καδῆν ὅπως κρίνῃ αὐτόν.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ὁ γέρων ἐγένετο ἄφαντος καὶ ὁ ἀλέκτωρ ἔξω τὸ πρῶτον ἐφώνησε.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ).

ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ

Δὲν μὲ πλανοῦν τὰ λόγια σου
Καὶ πλεῖο μικρὰ ἀκόμα
Ἄν λέρῃ τὸ ὠραῖόν σου στόμα
Γιὰ ἐμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Τῶχετε σεῖς ἡ εὐμορφαις,
Ἐκείνους ποῦ ἀγαπᾶτε

Νὰ τοὺς κατηγορεῖτε
Μὲ γλώσσα πλεῖο ἐχθρική.

Δὲν μὲ πλανοῦν τὰ λόγια σου,
Γιὰτὶ ἡ γλυκεῖα ματιά σου
Μοῦ λέει πῶς ἡ καρδιά σου
Μόνο γιὰ ἐμὲ πονεῖ.

Γιὰτὶ τὰ λόγια εἰν' ὑέματα,
Κ' εἰν' ἡ ματιά ἡ ἀλήθεια,
Εἶνε τ' ἀθῶά σου στήθηνα,
Εἶνε ἡ καρδιά σου ἡ ἀγνή.

Ἀθήναι, 96ριος 1890.

Κ. Δ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ πρίγκηψ Ὀσκάρι

Ὁ ἐν Ἀθήναις πρὸ τινῶν ἡμερῶν φιλοξενούμενος εὐγενὴς γόνος μεγάλης ιστορικῆς οἰκογενείας εἶνε δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ὀσκάρι τῆς Σουηδίας, δούξ τῆς Ἰστανδίας καὶ ἀξιοματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, γεννηθεὶς τὴν 15 96ρίου 1859. Πρὸ τριῶν ἐτῶν νυμφευθεὶς ἐξ ἑρωτος καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς του τὴν Ἐδβαν Μούγκ, περικαλλῆ νεάνίδα καταγομένην ἐξ ἀρχαίου μὲν καὶ ἐπιφανοῦς οἴκου τῆς Σουηδίας, ἀλλ' ἐκ μὴ βασιλικοῦ γένους, χορηγισάσαν δὲ δεσποινίδα τῆς τιμῆς τῆς βασιλίδος Σοφίας, ἀπέβαλεν ἕνεκα τοῦ γάμου τούτου τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Σουηδίας.

Ἡ Β. οἰκογένεια τῆς Σουηδίας συνδέεται καὶ μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ ἡμετέρου Βασιλέως, διότι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Φρειδερίκος, διάδοχος τοῦ δανικοῦ θρόνου, ἐνυμφεύθη τὴν πριγκίπισσαν Λουίζαν, θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ὀσκάρι.

Γεράσιμος Μεταξᾶς

Τὴν 30 Δεκεμβρίου 1890 ἀπεδίωσεν ὁ ὑποστράτηγος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ στρατιωτικοῦ οἴκου τοῦ βασιλέως Γ. Μεταξᾶς εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν. Ἦτο υἱὸς τοῦ κόμισις Ἀναστασίου Μεταξᾶ καὶ ἀνεψιὸς τοῦ ἀντιστρατήγου Ἀνδρέου Μεταξᾶ. Ἐκπαίδευθεὶς ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων καὶ διακριθεὶς μετέβη κατόπιν εἰς Παρίσιους ἐνθα ἐπὶ 4 ἐτη παραμείνας ἠσυχολήθη εἰς στρατιωτικὰς μελέτας. Τῷ 1354 συγκροτήσας ἴδιον σῶμα ἦτο ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Καλαμπάκαν, ἀλλ' ἠμποδίσθη ὑπὸ τῆς κατοχῆς. Ὁ Μεταξᾶς μετέβη ὡς μέλος τῆς ἐπιτροπῆς, τῆς ἀποσταλείσης εἰς Κοπεγχάγην ὅπως προσφέρῃ τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος τῷ Βασιλεῖ Γεωργίῳ. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταλήψεως τῶν νέων ἐπαρχιῶν ἀπεστάλη ὡς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις ἐχάραξε τὰ νέα ὄρια τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Μεταξᾶς ἔφερε πλεῖστα ὅσα παράσημα. Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο ἐπιδαντικὴ λίαν, πρὸ τῆς σωροῦ δὲ αὐτοῦ κατετέθησαν ἀρκετοὶ στέφανοι, ἐξ ὧν ἐξεῖχεν ὁ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ ὁ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου.